

Hurren arte

Dagoeneko bost urte pasatxo igaro dira ARGIAN kolaboratzeko proposamena jaso nuenetik. Akordatzen naiz, artean nirea ere bazen gurasoen etxean nintzela e-maila irakurri nuenean. Urduri jarri nintzen. Segundo erdia behar izan nuen erantzuna pentsatzeko, baina denbora hartu nuen bueltako mezua batere akatsik gabe idazteko. Behin eta berriro erreparatu nuen bidali aurretik, eta zalantza egin nuen ARGIAN argitaratzeko moduko maila izango ote nuen. Ardurak harripatu ninduen. Txukun egin nahi nituen gauzak.

Orditik hona, gustura jardun dut hiruzpalau hilabetez behin eskribitzen. Saiatu naiz patxadaz eta mimoz lan egiten. Aske mugitu ditut behatzak teklatuan zehar; “3.400 karaktere espazioak barne”, horixe izan dut muga bakarra. Ugalezintasuna, haurdunaldia, erditzea, dolu perinatala, puerperioa, edoskitzea, hilekoa, sexualitatea... Egia esan, harro nago horrelako gaiei tartetxo bat eman izanaz. Alabaina, kantak dioen moduan, ezer ez da betiko. Eta honaino heldu naiz. Asko kostata hartu dut erabakia: hauexek dira ARGIAN idatziko ditudan azken letrak.

2023. urtea asmo potoloz bete dut. Leiho handiak ireki ditut parez pare, eta beldur naiz korrontearen ostikoa gehiegizkoa izango ote den. Horregatik erabaki dut aurretik zabalduetako zenbait leiho ixteko unea heldu dela. Haize boladaren esku uztea baino, nahiago

Ugalezintasuna,
haurdunaldia,
erditzea, dolu
perinatala, puerperioa,
edoskitzea, hilekoa,
sexualitatea...
Harro nago horrelako
gaiei tartetxo bat
eman izanaz

baitut hautua neronek egin. Emeki egin nahi dut, ezer puskatu aurretik.

Tira, erdi damutzen hasia naiz jada, eta inguru-minguru ibili baino, hobe dut harira jo. Hauxe dut agur-testua. Literatura gutxi, oraingoan. Zuzen eta soil. Esker hitzez bete nahi ditut lerro hauek. Horixe besterik ez.

Mila esker, ARGIA, nire aldeko apustua egin izanagatik. Mila esker zuen etxean horren jator hartu izanagatik. Mundiala izan da tarteka-tarteka idazteko denbora hartu behar izana. Aitor-tzen dut tristeza dela, baina derrigortasunak eman dit abagunea. Entrega-data bat; aitzakiarik ez, beraz. Neurri batean izan da nolabaiteko auto-zainketa. Gustuz egiten denari agendan tokia topatu behar izatearen paradoxa.

Mila esker nire artikuluren bat irakurtzeko astia hartu duzuen gutztoi; orain-

ANA MENDIA
EMAGINA

dik ere oso arraroa egiten zait ezagutzen ez ditudan irakurleak badirela pentsatzea. Eta, noski, bihotz-bihotzez eskerrik asko sekula hutsik egin ez duzuen lagun, familia-kide eta lankideoi. Luxuzko *fans*-ak zarete. Asko maite zaituztet.

Mila esker, uniformea soinean, nirekin topo egin duzuen emakume eta familie. Nire ofizioari zentzua ematen diozue, eta hortik idatzi dut gehien-gehienetan. Zueta-tik abiatu naiz ia letra guztietan. Zuek piztu dizkidazue burutazioak. Zuei zor dizkizuet hausnarketak.

Azken eskerra izan ohi da berezi-ena. Eta zuretzat doa, Aitor; idatzi dudan guztiak izan baitu zuretik ia niretik bezainbeste. Arretaz irakurri dituzu artikulu den-denak. Gordin egin didazu kritika. Zorrotz bezain maitekor lagundu didazu. Mila esker aldamenen ego-teagatik. Nire musa. Politza izan da zure alboan sortzea. Are politagoa pentsatzea, orain, sabel barruan daramadala elkarrekin sortu berri duguna. Datorrena datorrela, horri eskainiko diogu aurrerantzean ahal bezainbeste patxada eta mimo.

Seguru zer idatzia izango dudala hemendik aurrera. Eta segituko dut idazten. Horixe baita ahaztu nahi ez dudana betiko gordetzeko topatu dudana modua. Beste batzuek argazkiak ateratzen dituzten gisan idazten dut nik. Izango da hurrengoren bat, beraz. Ze, leihoa itxi bai, baina ondo gorde dut giltza, badaezpada. Izango da noiz eta non. Hurren arte. ●